

UIT DE VAKPERS

KANON-HOUWITSER.

In onderstaand tijdschrift vindt men een overzicht van de redenen, welke tot de constructie van kanon-houwitseren hebben geleid, alsmede van de voornaamste voorbeelden van dit vuurmondtype.

Achtereenvolgens passeeren de revue:

- 9 cm 1/31 Rheinmetall;
- 8,5 cm 1/35 Schneider;
- 9 cm 1/40 Bofors en
- 10,5 l. F.H. 1/30 Rheinmetall.

Het kaliber van 8,5 en 9 cm is te klein voor het beoogde doel, heeft niet voldoende uitwerking op materieel en op troepen achter of onder dekkingen.

De eerstgenoemde is nog een oorlogsproduct, d.w.z. de fabriek heeft dezen vuurmond nog in 1918 geconstrueerd. Sedertdien heeft de fabriek naar andere oplossingen gezocht en dit type niet verder ontwikkeld.

De tweede heeft als bezwaar, dat de vuurmond ontworpen is voor twee soorten projectielen. Er zijn n.l. twee overgangskegels, de achterste met een groter kaliber dan de voorste. De achterste dient voor projectielen met een dikkere geleiband en geeft een kleinere verbrandruimte. Op deze wijze worden de kleine aanvangssnelheden verkregen noodig voor het gebruik als houwtser. De hiervoor gebruikte projec-

tielen hebben een betrekkelijk dunne wand en een groote springlading.

De voorste overgangskegel dient voor de projectielen met een normale band en geeft een grootere verbrandruimte, waardoor grootere Vo wordt verkregen. De voor het gebruik als kanon benodigde projectielen hebben een dikke wand en een kleine springlading.

Het spreekt wel vanzelf, dat het medevoeren en het aanvoeren van twee soorten projectielen een zeer groot bezwaar is.

De derde genoemde vuurmondsoort is geconstrueerd met één overgangskegel, dus met eenzelfde verbrandruimte voor alle aanvangssnelheden. Dit is slechts mogelijk door voor de grootste Vo de uitzonderlijk hooge gasdruk van 3600 atm. toe te laten. Hiervan zal ongetwijfeld groote slijtage het gevolg zijn.

Tenslotte bespreekt de schrijver nog de laatste oplossing van het vraagstuk, welke in Duitschland is gekozen; n.l. het afschaffen van het veldkanon en als eenige vuurmond van de divisieartillerie de veldhouwtser handhaven.

Deze oplossing biedt ongetwijfeld vele voordeelen, al zijn aan dat vraagstuk meer kanten dan de schrijver bespreekt.

Niettegenstaande het artikel op zichzelf niet veel nieuws biedt kan toch de lezing worden aanbevolen, omdat het een beknopt maar duidelijk overzicht geeft.

„Wehrtechnische Monatshefte“, Jan. 1940

S.

GEWEERGRANATEN.

In onderstaand tijdschrift geeft de heer WANINGER een korte uiteenzetting van de beginselen, welke de constructie van geweergranaten beheerschen.

Schrijver, die werkzaam is bij Rheinmetall-Borsig A.G., is goed op de hoogte met de ontwikkeling van het wapen in den oorlog 1914-1918 en daarna.

Een kort uittreksel uit het artikel moge hier volgen.

De oorspronkelijke modellen waren voorzien van een langen steel, welke in de geweerloop werd geplaatst.

Daarbij was een drietal vragen op te lossen:

1e De zorg, dat de granaat, welke voorzien was van een schokbuis, steeds met den kop naar voren op den grond kwam.

Daarvoor diende de lange steel, welke soms conisch was en voorzien van een schijf. Deze schijf was vlak achter de granaat geplaatst. Bij het schot schoof de steel door de schijf totdat deze op het dikkere ondereind vastklemde.

Deze schijf verhoogde in belangrijke mate de vertraging tengevolge van den luchtweerstand.

2e De gasafsluiting van den steel.

Daartoe was het ondereinde soms hol,

zoodat dit door de gasdruk tegen den loopwand werd geperst.

Daarmede kon natuurlijk geen gasontsnapping door de trekker worden voorkomen.

3e De terugstoot van het wapen.

Deze was van dien aard, dat het geweer op een stevig ondersteunend vlak moest worden geplaatst. De slijtage van het geweer was enorm.

Later heeft men de granaten geplaatst in een op het geweer bevestigden schietbeker, waarbij de granaat door de uitstroomende gassen werd weggedrukt.

De granaat was voorzien van een doorboring tot doorlating van den kogel, zoodat met gewone patronen kon worden geschoten.

Door deze opening ontsnapte een aanzienlijk deel van de gassen, waardoor de dracht slechts gering kon zijn.

„Wehrtechnische Monatshefte“, Augustus 1939.

Verbetering werd verkregen door het aanbrengen van een veerende klep voor de opening. Deze klep wordt in onafgevuurden stand open gehouden door een stift. De passerende kogel drukt deze stift op zij, tengevolge waarvan de klep dichtslaat. De kracht der uitstroomende gassen wordt nu geheel voor de voortdrijving van den granaat benut.

Voor het schieten werden de geweren steeds ondersteund en onder een vaste elevatie gesteld.

Drachtsveranderingen werden teweeg gebracht door den schietbeker verder of minder ver op het geweer te schroeven. Hoe korter de geweergranaat in den beker blijft, d.i. hoe verder deze laatste op het geweer is geschroefd, des te kleiner is de dracht.

De lezing van dit artikel is van groot belang voor ieder, die zich een indruk wil verschaffen van wat er aan het schieten met geweergranaten vast zit.

S.

MARKS Uniform-kleermakerij OPGERICHT 1886
 Hoogewoerd 30 LEIDEN Tel. 20095
 Uitsluitend 1e klas werk De allerbeste stoffen Vlotte coupe
 Betaling desgewenscht na 6 maanden of in termijnen.
 VRAAGT COUPEURSBEZOEK DOOR HET GEHEELE LAND

ZWAARDEMAKER & Co

Neemt vaker

Zwaardemaker

Voor:

Jams
 Appelmoes
 Appelstroop
 Vruchten op sap
 Vruchtenwijnen
 Vruchtensappen
 Limonades

CREDIETEN ZONDER BORG

worden verstrekt aan GEHUWDE OFFICIEREN, RIJKS-, PROVINCIE- EN GEMEENTE-AMBTENAREN IN ACTIEVEN VASTEN DIENST door wettelijk goedgekeurde instelling, gevestigd te 'S-GRAVENHAGE — HEULSTRAAT 3A — TEL. 113116,

overeenkomstig de wettelijke bepalingen. — Informaties worden zéér discreet genomen, zonder inmenging van de overheid. — Kantoor geopend van 10-1 en van 3-6, des Zaterdags van 10-12. Zon- en erkende Christelijke feestdagen gesloten. (postz. voor antwoord).